

Juslitsministeren (M. L. Lemann):

Negeringsforslagets Bestemmelser herom vare uforandret optagne efter en Indstilling fra Lagtinget i 1887, der hvilede paa en Opgørelse af de forskellige Kirkekasjers Indtægt af Tienden i de 30 Aar fra 1855 til 1884, men der var et Mindretal i Lagtinget, som hævdede, at Tiendens Værdi paa den Maade bliver ansat for lavt navnlig for de sydlige Øers Bedkommende, naar man ikke tog Aarene efter 1884, hvor deres Fiskeri havde været godt, med. Saa mente man tillige, at naar man nu vilde erstatte Fisketienden, som er en Afgift, der kun hvilede paa de tiendepagtige, med en Spiritusstat, der kommer til at hvile paa hele Befolkningen, kunde der være nogen Grund til at tage et vist Hensyn til Folketallet. Folketinget har nu stillet sig saaledes til disse Spørgsmaal, at det med Hensyn til Valget af det Antal Aaremaal, som skal lægges til Grund for Beregningen, har ment, at man bør lægge de sidste 25 Aar, hvorom Oplysninger haves, til Grund. Naar man gør det, saar man ud, at Kirkenes og Præsternes Andel af Tienden vil blive omtrent 5,800 Kr. aarlig. Saa bliver altsaa Spørgsmaalet, hvorledes den skal fordeles mellem de enkelte Kirker og Præster. Regeringsforslaget gik ud paa, saa vidt muligt, kun at tage Hensyn til den Tiendeindtægt, som de vilde gaa Glip af, og derefter bestemme Erstatningen. Folketinget har imidlertid ment at kunne tage et lidet Hensyn ved Siden af til Folkemængden, idet Forslaget, som det er vedtaget derne, gaar ud paa, ikke at give nogen Præst eller nogen Kirke mindre end den Erstatningssum, som tilkommer dem ifølge Folketallet. Der bliver saa et lille Overflud paa 464 Kr., og det har man fordelt paa den Maade, at nogle enkelte Steder, som man mente særlig egnede sig dertil, have faaet et Tillæg. Som de Herrer ville se, drejer altsaa det hele sig om overordentlig ubetydelige Summer, og da det Princip er blevet fastholdt, som jeg anser for Hovedsagen, nemlig, at ingen saar mindre end den Erstatning, der vedkommer dem for Tienden, saa har jeg ment ikke at burde modsætte mig disse Ændringer, og det saa meget mindre, som jeg tror, at dette Lovforslag er et meget vigtigt Lovforslag for Færøerne. Det bringer en Sag i Orden og til Ende, som man i lang Tid har ønsket at faa bragt til Ende der oppe. Jeg stønner ikke rettere end, at den ved dette Lovforslag, saaledes som det nu lyder, vil blive ordnet paa en Maade, med hvilken man sikkert vil være tilfreds paa Færøerne.

Offen: Idet jeg fuldt ud kan holde mig til den højtærede Ministers Udtalelser, skal jeg knytte et Par Bemærkninger dertil. At denne Lov, hvis den maatte emanere, vil blive modtaget med Glæde paa Færøerne, er der ingen Tvivl om, da den vil afløse tvende Afgifter, som have hvilet tungt paa en Del af Befolkningen, saaledes som de have været ydede. Det er nemlig Fisketienden, som hviler meget tungt paa Fiskeren, i det han skal afgive Tiendedelen af den Fisk, han faar, naar han kommer til Land med sin Fangst. Uviljen mod denne Tiende rejser sig ogsaa for en Del fra, at den er ydet forskellig paa de forskellige Steder. Det kommer væsentlig af, at i tidligere Tider kunde nogle af Øerne, paa Grund af at de laa saa langt fra Thorshavn, ikke komme med deres Fisk til Handelen, og Fiskeriet blev derfor ikke meget drevet der. Forholdet paa Suderø var saaledes det, at man indtil, saa vidt jeg ved, 1840 ikke leverede Fisk som Handelsvarer derfra; Følgen var derfor den, at Fiskeriet ikke var meget udviklet. Man drev derfor hovedsagelig kun Fiskeri efter Helleflynder og Storfisk, Smaafisk og Rødtorsk — en Fisk som findes inde langs Kysten og paa Grund af, at den bor paa Grunde, hvor der er megen Tang, bliver den rød, derfor kaldes den Rødtorsk, fangedes der kun lidt af, den sidste kun med Medestang. Nogle mente, at fordi denne Fisk kun fangedes med Medestang, var det ikke en Fisk, der skulde svares Tiende af, og da norske Lovs Bestemmelser, hvorefter Fisketiende opkræves, lyder paa, at hvor der ikke avles rigeligt Korn, skal man give Tiende af Fisk og andet, saaledes som Stik og Brug har været fra gammel Tid, har man fortolket Lovbuddet efter Stik og Brug forskellig paa de forskellige Steder og er saaledes kommet til at give Tienden forskellig paa de forskellige Steder. Denne Forskellighed har medført en meget stor Uvilje paa de Steder, hvor man har givet Tiende af al Fisk, man fangede, undertagen af en lille Fisk, der kaldes Graasej, medens man paa andre Steder kun har svaret Tiende af Torsk og Helleflynder.

Den anden Afgift er Væsteafgiften. Den er meget trykkende, navnlig for Fiskeriet, idet der skal svares 2 Kr. pr. Td. af al den Masje Salt, som maa indføres til Færøerne til Brug for dem, der skulle tilberede Klippfisk. En Afgift af 2 Kr. pr. Td. Salt er en meget stor Afgift, naar man tænker paa, hvor meget Salt der skal til ved Klippfisktilberedningen. Altsaa denne Lov vil raade Bod paa disse efter min Mening forældede Afgifter navnlig Fisketienden. Der er ogsaa